

Då bojänta buförde hem.

Kom kossene små,
så ska ni nu få,
så ska ni nu få slätje, å sän hem vi gå
o kossa så stor,
sôm snart ska bli mor,
nu fara vi hem här ifrån Längstångbor.
Kom getter å lamm,
får, killingar fram,
så ska ni få slätje, jag känner mäg varm.
Kanhänna at er
int här mer ja ger,
kanhänna at int vi råkas här mer,
Farväl bäjts så nätt,
sôm rinner så lätt,
snart får du ett tättje åv is, som är tätt.
Då bullrar du tyst,
tälls vårsol däg kyst,
sän börjar du rinna med liv mera nytt.

Farväl fäbovall
 mä granar å tall
 å stugga, snart bir du så kuslig å kall.
 Få si hôr dä går
 ôm vi nästa år
 får träffas här alle kor, getter och får.
 Ja, ovisst dä är
 beror nogg på Per,
 ôm han är mäg trogen å än har mäg kär.
 Jag litar darpå
 då kossene små
 en annan at sômmarn ska valla er då.
 Men Fina, me ko
 du hemma får bo
 at sômmarn fôr gammal i skogen at gno,
 du längta nogg får
 ett tag nästa år
 tällbaka täll boa blan buskar å snår.

O pirrerne små,
 kom, skynna nu på.
 lillkoa, lillkoa, ja, kom ska du få.
 Så vandra vi hän
 iblan skogens trä'n
 å snart får jag träffa min käraste vän.
 Jag känner mäg säll,
 han kommer i kväll.
 Nu hörde ja' klôcka från Hellbo kapell,
 dä' ringer till hälg,
 Farväl alle berg,
 snart hembygden sir vi i olika färg.
 O, kossene små
 kom, skynna nu på
 nu snart ä' vi framme, ja, dar syns nu Hå.
 O, hembygd så kär,
 jag hälsar däg här
 och vännen, vars bild i mettv hjarta jag bär.

